

An. I. Septemb. 1939 Nr. 5

Inseris în Registr. Publ. Periodice al Trib. Constanța S. I. sub Nr. 2 din 6 Febr. 1939. Director Proprietar și Redactor responsabil: Dumitru Olariu. Redacția și Adresa: Constanța, str. Scarlat Varnav 26. - Apare lunar.

LITORAL

ECLOGĂ

Coreografie, toamna — cu flexiuni domoale —
prosternă printre săleii și tei genunchii lingă
oglinda purei ape, dufoasă vrind în poale
naufragiate stele din ghioul calm să stringă.

Torrentul viu al lunci, din plaur, uniform
cu-albastră lavă ţermul sălbatec il inundă,
sub iureşul tăcerii, cind năvodarit dorm,
iar nuferii navigă argintuită undă.

Trudite sboruri, noaptea, de cormorani prin trestii,
în insula pustie, atîrnă crepuri moi,
și funerar colibe se pleacă sub agrestii
salcimi, sub oțetarii cu liniștea în foi.

Domină bolți de brumă singurătatea vastă,
ureind pe humă neagră a ţărnilui, aproape
de toamna care saeru închipea această
senină măreteie de pace peste ape.

IOAN MICU

LEAGĂN DE BALADĂ

De unde vîl, bătrine vînt hoînar,
Cu-aest torrent de melodii nebune,
Că sufletul din stepă, crunt, pe strune
Ti-a năvălit ca un potop barbar?

Suspină Kara-Kiz — vrăjîtă cupă —
Prin visul tău trudit de ciunt salcim
Cu fruntea, rană pe-una apus de Crim,
Cu umbra arsă de-o nălucă scumpă?

Adulmeci poate urmele-i prin miriști
Ce toamna le-a rodit în bozi și 'n mure;
Sunt ochii ei, ai flacărilor pute
Și ai c'opotelor grele de neliniști.

Urechea ta de cranic dobrogean,
Haiduc de stepă, voevod fără suris,
Apleac'o 'n ierbi cind moarta Kara-Kiz
Va poposi în pragul acestei seri—mărgean.

Și 'mprospătind bătrina-ți rană mută,
Acciași vechi saleimi de lingă drum
Să fie, miine, pentru inima-ți de serum
Nou leagân de baladă și lăută.

AUREL DUMITRESCU

NECUNOSCUTĂ NOASTRĂ TOAMNĂ

Galbene răpi oțetarii prin toamnă în goană străbat
Cu țiglele arse ale frunzelor smulse de vinturi și sparte,
Din nou răscindu-și șurubul lor inflăcărat
Prin aerul tare, ca niște semețe catarte.

O, insula nelocuită a singurătații adine sfîșiată
De ghiara nisipului ce se crispează în dune,
Inaltă, sălbatică, fără pustii și arată;
Fiorii ei stranii în suflet extremeră strune.

Desfășură stepa din zare în zare un vechiu pergament
Peceluit cu movili, impietrit în misterul virgin.
Auzi lamurit uneori, în tacere, cum broasca țestoasă, strident,
În cuiu-i de cremene sgârđie drumul, trădit pelerin.

Ce delte haotice lupii dilată în ochii lor verzi!
Hipnotic răstoarnă coloanele groazei, de crete.
În turburul fluviu al nopții ce grele neliniști desmierzi,
Simțindu-te singur și supt de păeanienul lunei cu sete.

Aevile mari unduiesc intonind geometricul sbor,
Iși pune brățările amurgului toamna, sunindu-le iar—
Și pasu-i în roca fragilă a brumei ușor se așterne, ușor,
Precum ai atinge cu buzele-i bea, un pahar.

DUMITRU OLARIU

Motivul final din Tristia

Inchisă între ziduri tomitane
De viață sburdă ionică retate,
Trec geji hirsuți în cîntecce barbare.
Femei greoae trec cu prunci în spate.

Iar Pontul Euxin mereu se sfat,
Necontenit aruncă 'n jârmuri spumosi;
Rid gejii toși și vinuri thracie curge.

Tăcut privește 'n larg Ovidiu, numai...

Și trist gindește în tăcut poetul;
Ca 'n vis mai vede Roma cea de departe,
Apoi un vers îl fura cu inecul:
„Tot mai aproape sunt de fine moarte“.

C. SĂNDULESCU

LEAGĂN DE BALADĂ

De unde vii, bătrine vint hoînar,
Cu acest torrent de melodii nebune,
Că sufletul din stepă, eruni, pe strune
Ti-a năvălit ca un potop barbar?

Suspină Kara-Kiz — vrăjită cupă —
Prin visul tău trudit de ciunt salcim
Cu fruntea, rană pe-un apus de Crim,
Cu umbra arsă de-o nălucă scumpă?

Adulmeci poate urmelei prin miriști
Ce toamna le-a rodit în bozi și 'n mure;
Sunt ochii ei, ai flacărilor pure
Și ai c'opotelor grele de neliniști.

Urechea ta de cranic dobrogean,
Haidec de stepe, voevod fără suris,
Apleac'o 'n terbi cind moarta Kara-Kiz
Va poposi în pragul acestei seri—mărgean.

Și 'improspătind bătrina-ți rană mută,
Același vechi salcimi de lingă drum
Să fie, miine, pentru inima-ți de serum
Nou leagân de baladă și lăută.

AUREL DUMITRESCU

ANIVERSARE BUCHETE...

Aniversare buchete de flori — reamintite dureți —
Parfumul vostru risipit îmi este atât de placut,
Spune-mi viață fugară, pînă mai ieri
Tinerețea, tinerețea cît m'a durut.

Și voi albe scoici de boboci abea înflorîti, nu tăceți,
— Eu pe nici unul, pe nici unul nu v'am atins,
Reamîntiți-mi visul cu mari, prea mari dimineați,
Copilăria tristă, svonul ei stîns.

Haideți să bem pentru această infringere crudă,
Neimplinitul vis l-o m uda cu lacrimi și duioșie
Și-l om netezi ușure pe alăută
Clipă aceasta grăbită, viața aceasta pustie.

C. MUNTEANU

Gravuri de BASARAB, G. ZLOTESCU și C. GROSU

